

(Vladimír Hubler) Boh presne takto postupuje pri nás ľuďoch. Odpúšťa nám každý náš poklesok, každý náš hriech. Ale pod jednou podmienkou. My prví sa máme vrátiť do Otcovho domu. Mládenec povie otcovi: „Daj mi, čo mi patrí.“ Ale čo patrí človeku? Patrí mu hriech - túžime presne po tom, čo nám vravel diabol v raji. Keď zjete toto ovocie, budete ako Boh. Túžime sa stať bohmi. Ale pritom hľadáme spokojnosť všade inde, len nie v Bohu. Ale nič nás neuspokojí tak ako Boh. Bez neho sme ako rieka bez prameňa, čo vysychá. Mladší syn bol v živote tak dole, že musel pásť svine. Takto vieme byť vzdialení od Boha len vďaka hriechu. Preto je dôležitý môj prvý krok, či sa vôbec chcem vrátiť k Otcovi, ktorý ma doma čaká. Na začiatku cesty bude ťažké nemyslieť na starý život, na všetky bezstarostnosti, ktoré ohľadom duchovného života ponúkal, ale ak budem prosiť Boha o to, aby ma viedol, neostanem na ocot, ale príde požehnanie.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)